

— Ахъ, дѣдо, — рекълъ жеравътъ, — не мога вкжши да живѣя, съ хорски грижи да се занимавамъ. Азъ обичамъ да летя въ широкото небе, да ходя по всички земи, рѣки и блата. Пустни ме да си хвъркна!...

Старецътъ ималъ добро сърдце. Станало му жалъ за птицата. Той навелъ глава, почесалъ вратъ. Какво да прави?

Жеравътъ разбралъ мжката му и рекълъ:

— Ела, дѣдо, съ мене у дома! Ще ти дамъ единъ подаръкъ, който голѣмо добро ще ти донесе.

Съгласилъ се дѣдо. Жеравътъ го завелъ у дома си, откачилъ отъ стената една шарена торбичка и рекълъ:

— Торбаланци, на работа!

Въ мигъ изъ торбата изскочили две пѣргави момчета. Тѣ извадили маса, столове и наредили златни блюда, чаши и чинии. После наслагали вкусни гостби, една отъ друга по-избрани. Наредили и чудни вина, па казали:

— Моля, заповѣдайте!

Жеравътъ и дѣдото яли и пили до насита.

Дветѣ момчета стояли настрана и прислужвали:

Като се наiali хубаво, жеравътъ рекълъ:

— Торбаланци, ха въ торбата!

Спуснали се момчетата, събрали всичко въ торбата и се скрили въ нея.

— Подарявамъ ти тая торба, дѣдо! Живѣй съ нея за много години! — казалъ жеравътъ и подалъ торбата на дѣдото.

Зарадвалъ се дѣдото, взелъ торбичката и си тръгналъ.

Той замръкналъ въ едно село. Тамъ живѣела кумицата му съ дветѣ си дѣщери. Старецътъ отишелъ да ги види и да пренощува у тѣхъ.

Срещнали го тѣ, но нѣмало какво да го гостятъ — били мно-

го сиромаси. Турнали на софрата две глави лучецъ, малко солчица, една суха чушка и парче коравъ хлѣбецъ. Дѣдото откачилъ торбичката отъ римо, па извикалъ:

— Торбаланци, на работа!

Изскочили дветѣ момчета, нагласили трапезата, па извикали:

— Заповѣдайте!

Кумицата и дветѣ моми се облещили отъ учудване. Какво нѣ-